

ความไม่ประมาท

หลวงปู่หลวง กตปุญโญ

เทศน์วันที่ ๖ มี.ค. ๒๕๔๕

บัดนี้จะได้นำธรรมะคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมโลกนาถศาสดาจารย์สัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นแนวทางแห่งการปฏิบัติศีลธรรมกรรมฐานภาวนาในทางพุทธศาสนา ฉะนั้นชีวิตของคนเราทุกคนๆนี้เกิดมาแล้วด้วยดีทั้งนั้น แต่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านกล่าวว่า ธรรมของพระพุทธเจ้านั้นมีอยู่ อันธรรมอันใหญ่ที่สุดและสิ่งสำคัญที่สุดก็มีอยู่ **อัปปรมาทธรรม** (อปปรมาทมฺม) ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวว่าความไม่ประมาท ความไม่ประมาทนี้เป็น อัปปรมาทธรรมและเป็นอมตธรรมก็ว่าได้ เพราะว่าบุคคลเราเกิดมาส่วนมากย่อมมีความประมาท

ความประมาทนั้นก็อยู่หลายอย่าง เช่นความประมาทในความไม่มีโรค ความประมาทในชีวิตของเรา หรือความประมาทว่าเราเกิดมาแล้วไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ เกิดมาแล้วก็มีความประมาท

ในชีวิต มีความประมาทในความไม่มีโรคไม่มีภัย มีความ
ประมาทมัวเมาในครอบครัว คือการสร้างทำมาหากิน ใ้ความ
ประมาทในความเป็นอยู่วันหนึ่งๆอันนี้ พระพุทธเจ้าท่านกล่าว
ว่า เป็นสิ่งที่ส่วนมากคนเรามีความประมาทขาดปัญญา ฉะนั้น
จึงไม่มีหนทางที่จะมีความพ้นทุกข์พ้นภัยต่อไปได้

พระพุทธเจ้าก็นิพพานไปแล้ว ๒,๕๘๔,๑๑๙ พระพุทธเจ้า
เข้านิพพานไปแล้ว พ้นทุกข์ไปแล้ว พ้นภัยไปแล้ว แต่ว่าเรามี
หลงตาเป็นต้น ก็ยังพ้นไปไม่ได้ เพราะว่าความประมาทนั่นเอง
ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนว่า อย่ามีความประมาทในความ
เป็นอยู่ของเรา จงหาโอกาสสร้างคุณงามความดี อันนี้เป็นสิ่งที่
ความไม่ประมาท เช่นวันนี้พวกเราที่ไม่มีประมาท ไม่ประมาทใน
ชีวิตความเป็นอยู่ของเรา

คือว่าชีวิตของเรานั้นไม่มีเครื่องหมายนายประกัน เราจะ
ตายวันไหนก็ไม่รู้ นี่เป็นต้น หรือว่าถือว่าเราไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ก็
มีความประมาท เพลิดเพลินไปทางโลกชะอย่างนี้ แต่ว่าความ
ตายนั้นมันมาถึงเข้า แล้วมันก็บางคนมีชีวิตอยู่ดี ๆ กินได้นอน

หลับ แต่ตื่นมาก็ตายไปเลยก็มีอย่างนี้เป็นต้น อันนี้ก็เป็นความ
ประมาท แต่ว่าบุคคลที่ไม่มี ความประมาทนั้น ก็หาโอกาสสร้าง
คุณงามความดี ยินดีในการให้ทาน ยินดีในการรักษาศีล ยินดีใน
การเจริญกรรมฐานภาวนา

เพราะว่าชีวิตของเราเกิดมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าท่านกล่าวว่า หากคนเราทุกคนเกิดมาแล้วสร้างบารมี
หากคนเราเกิดมาแล้วมาค้าขาย เหมือนเราชีวิตทำมาค้าขาย
เหมือนแม่ค้าพ่อค้าทั้งหลาย ฉะนั้นผู้มีปัญญาก็ได้กำไรดี ผู้ไม่มี
ปัญญาก็ขาดทุน แต่ว่าผู้มีปัญญาดีก็ได้กำไรดี คือว่ามีชีวิต
มาแล้ว ไม่มีความประมาท เพราะว่าเราเกิดมา เดินไปสู่ความ
ตายทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที หันไปไม่ได้อย่างนี้เป็นต้น บาง
คนนั้นก็ไม่มี ความประมาท จะพิจารณาว่าเราเกิดมาก็ไม่มีอะไร
สมบัติทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรทุกอย่าง มีแต่หนังกำพร้าห่อหุ้ม
กองกระดูกสามร้อยท่อนนี้เท่านั้น แล้วก็ไม่มีอะไรทุกอย่าง
นอกจากบุญกุศลจะบันดาลบันดาลให้เป็นไปตามกรรมอย่างนี้
เป็นต้น

เหตุ^{นั้น}เมื่อเราเกิดมาแล้วเราก็เป็นคนมี เป็นคนได้ ได้อะไร
ได้รูปร่างกายมาดี แต่ว่าเมื่อตายไปแล้ว รูปร่างกายก็มีเอาไปฝัง
ฝังเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นไฟ เผาก็เป็นเถ้าเป็นถ่านไปเสีย อย่างนี้
เป็นต้น ไม่มีอะไรเป็นสมบัติของเรา เหตุ^{นั้น}พระพุทธเจ้าจึงกล่าว
ว่า อย่ามีความประมาทในชีวิต อย่ามีความประมาทอยู่ในวัย
ต่างๆ อย่ามีความประมาทว่าเราไม่มีโรค มีความประมาทว่าเรา
อยู่ในการทำมาหาเลี้ยงชีพครอบครัวอย่างนี้เป็นต้น อย่ามีความ
ประมาทในความเป็นอยู่วันหนึ่งๆ เพราะว่าชีวิตของเราก็ไปใน
เจ็ดวันนี้เท่านั้น ภายในคนเจ็ดวันนี้ คือว่าในเจ็ดวันดังที่เรา^{ก็}รู้
กัน คือบางคนก็อยู่ดีๆ วัน^{นี้}ก็คุยพูดกันดีรู้กันดี แต่ตื่นมาก็รู้จาก
คน^{นั้น}ว่าตายไปแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

เหตุ^{นั้น}พระพุทธเจ้าจึงว่าให้รีบทำคุณงามความดีเสีย เมื่อ
ยังมีชีวิตอยู่นี้ เพราะว่าเราทุกคนๆเกิดมาแล้วก็ไม่มีอะไรดังที่
กล่าวแล้ว เหตุ^{นั้น}วัน^{นี้}พวกเราทั้งหลาย อย่ามีความประมาท หา
โอกาสมาสร้างคุณงามความดี สร้างบุญสร้างกุศล ศีลธรรม
กรรมฐานที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาจารย์^{สัมมาสัมพุทธเจ้า}

ท่านกล่าวว่า **ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี** ธรรมย่อมรักษาผู้
ประพฤติธรรม ผู้ใดประพฤติธรรม ปฏิบัติธรรม ธรรมย่อมรักษา
บุคคลผู้นั้น

สิ่งใดทุกอย่างถ้าเรารักษาสิ่งใด สิ่งนั้นก็รักษาตัวเราไว้ เช่น
ว่า เรารักษาบ้านของเราดีอย่างนี้เป็นต้น ให้สะอาดนอนสบาย
รักษาบ้านของเราดี ไม่ให้สกปรก หรือรักษาบ้านของเราดี ไม่ให้
รั่ว ถูกไฟไหม้ เราก็อยู่ได้สบายฉันใด เหตุนี้จึงว่าพระธรรมนี้
เป็นเครื่องรักษาตัวของบุคคล รักษาบุคคลผู้ประพฤติปฏิบัติ
ธรรม ปฏิบัติศีล ปฏิบัติธรรมแล้ว ธรรมนั้นก็ย่อมรักษา เป็น
เครื่องตอบแทนกันอย่างนี้เป็นต้น แต่ว่าบุคคลที่รักษาปฏิบัติ
ธรรมดีแล้ว ก็นำมาซึ่งความสุขความเจริญ ในโลกนี้โลกหน้า

เหตุนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงสอนไม่ให้มี
ความประมาท มีความประมาทเพราะว่าพวกเราทุกคนๆ มีกรรม
เป็นของๆตน พ้นไปไม่ได้ ที่เรากระทำกรรมอันใดไว้ ดังที่เรากรู
กัน เรามีกรรมเป็นของๆตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นแดน
เกิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมอัน

ใดไว้ เป็นบุญหรือเป็นบาป ต้องได้รับผลของกรรมนั้น แม้จะไป
หลบหลีกปลีกตัวอยู่ที่ไหน ก็หนีพ้นไปไม่ได้ เรื่องบาปกรรมจะ
หลบหลีกปลีกตัว อยู่ที่ไหนก็บาปติดตามตลอดเวลา อย่างนี้เป็น
ต้น หากว่าบุคคลผู้นั้นได้ทำบาปทำกรรมแล้ว จะมีอยู่ดีกินดี
นอนดีถึงขนาดไหน ก็บาปก็ติดตามตลอดไป พ้นไปไม่ได้

ยกตัวอย่างเช่นว่า **พระโมคคัลลา** โจรห้าร้อยมาตีมาฆ่า
พระโมคคัลลาเหาะได้ เหาะขึ้นไปอยู่บนอากาศชั้นดาวดึงส์บน
สวรรค์ ก็ได้แค่หกวันเท่านั้น แต่ว่ามองลงมาแล้วโจรห้าร้อยมาร
ออยู่ที่ฆ่านั้น มันไม่หนีอย่างนี้เป็นต้น เหตุนี้องค์พระโมคคัลลา
นึกถึงกรรมที่ได้กระทำไว้ ก็เลยยอมลงมาให้โจรห้าร้อยคนนั้นตี
ฆ่าเอา เหตุนี้จึงว่าเรื่องบาปกรรมนี้เป็นสิ่งที่หนีไม่พ้น เหตุนี้
จึงว่าพระพุทธเจ้าจึงสอนให้รีบพากันทำกรรมดี กรรมชั่วนั้นอย่า
ไปทำ เหตุนี้จึงว่าทางพระพุทธศาสนาจึงสอนกัน ในเวลาคน
ตายก็นิมนต์พระไปเทศน์ ไปแสดงธรรม **กุสลา ธมฺมา อกุสลา
ธมฺมา อพฺยากตา ธมฺมา** อย่างนี้เป็นต้น กุสลา ธมฺมานั้น
ได้แก่บุคคลที่สร้างบุญสร้างกุศล มีศรัทธาความเชื่อความ

เลื่อมใส ยินดีในการให้ทาน รักษาศีลภาวนา อันนี้เป็นตัวกุสลา
ธมมา

อกุสลา ธมมา ได้แก่บุคคลที่มีความประมาท ขาดปัญญา
ยินดีแค่อยู่แค่กินอยู่ในโลกอันนี้เป็นต้น กินดีนอนดีแล้วก็หาว่ามี
ความสุขความสบาย แต่ที่ว่าความตายมันก็หนีไม่พ้น ฉะนั้นกินดี
นอนดีขนาดไหน มันก็ยังแก่ยังเจ็บยังตาย พ้นไปจากความตาย
ไม่ได้ เหตุุนั้นเมื่อเวลาอยู่บนมนุษยโลกนี้ก็ยังมีกินมีอยู่ได้ตาม
สบาย เมื่อขาดแคลนก็ไปขอกันกินได้เป็นครั้งเป็นคราว แต่ว่า
ตายไปแล้วนั้น ถ้าเราไม่ได้สร้างไว้ ก็ไม่ได้กิน ไม่ได้รับผล

เหมือนกับโกเอน อาโกเอน กับลุงเปเลี่ยนที่อยู่นครสวรรค์
อำเภอชุมแสง โกเอนนั้นเป็นคนจีนนอกแท้ๆ คือมันถือตาม
ภาษาตามเมืองจีนว่า ทำบุญเสียเปล่า ไหว้เจ้าได้กิน อย่างนี้เป็น
ต้น มันก็ถือคติอย่างนี้เรื่อยมา ลุงเปเลี่ยนนั้นเป็นคนที่เป็นเพื่อน
กับโกเอน รักใคร่เหมือนกับพี่น้องในท้องเดียวกัน แต่ว่าจะชวน
ไปทำบุญให้ทาน ไม่ทำ...ไม่ทำ คือว่าทำบุญเสียเปล่า ไหว้เจ้า
ได้กิน มันก็มันอยู่อย่างนั้นเองตลอดไป

สุดท้ายพญายมราชเลยส่งสาร เพราะว่าโกเอนนั้นเป็นคน
ซื่อตรง เพราะมันซื่อตรงเพราะความหลงถือมา เหตุนี้พญายม
ก็เลยเมตตาส่งสาร ให้นายนิรยบาลสี่คน เอามาเตะคอใน
ห้องน้ำ แยกไปอาบน้ำก็เตะคอในห้องน้ำตายไปเลย เอาไปหา
พญายมราช เมื่อไปถึงพญายมราชแล้วก็เปิดบัญชีขึ้นมา ซื่อ
อะไร โกเอน อย่างนี้เป็นต้น นามสกุลอย่างนั้นอย่างนี้ แต่พญา
ยมบอกว่าโกเอนยังมีชีวิตอยู่ยืนนาน ไม่ถึงคราว เอามาไม่ถูก
อย่างนี้เป็นต้น สุดท้ายนายนิรยบาลทั้งหลายก็พาไปดูนรก ดู
นรกต่างๆหลายหม้อ แต่เห็นเพื่อนตกนรกมาด้วยกันก็หลายสิบ
คน โกเอนก็เห็นเพื่อนตกนรกด้วยกัน ก็ตื่นสะดุ้งตกใจว่า ใ
หยาๆ (หัวเราะ) อย่างนี้เป็นต้น

เหตุนี้สุดท้ายก็พาไปสวรรค์ เมื่อพาไปสวรรค์ก็ไปหาไปเจอ
ลุงเปลี่ยน ปรasaทลุงเปลี่ยน เจ้าของก็ไม่ได้กินอะไรซักอย่าง มี
แต่กระดาษที่เผาไฟนั่นเอง หิวน้ำก็ไม่ได้กินน้ำ สุดท้ายหิวน้ำ
คอแห้งจวนจะตาย ก็ไปขอกินน้ำกับลุงเปลี่ยน ลุงเปลี่ยนบอกว่า
เมื่อนี้เขาไม่มีการขอกันกินหรือ ใครไม่สร้างไม่ทำก็ไม่ได้ ไม่ได้

กิน โโกเอนมันก็บอกว่าลุงเปลี่ยนนั่นตระหนี่ ไม่มีเมตตา ลุง
เปลี่ยนก็ว่า จริง จะเอาให้ เอาน้ำใส่แก้วให้ ไปถึงมือโกเอนปั๊บ
ลูกเป็นไฟ พริบ หายไปเลย ให้สามครั้ง ก็ลูกเป็นไฟ ใหม่ทั้งสาม
ครั้ง โโกเอนก็เลยร้อง ไอ้หย่าๆ สุดท้ายเค้าก็นำลงมาสู่เข้าร่างเก่า
ก็หลายชั่วโมง จนคางแข็งแล้ว ดินแข็งแล้ว

เหตุนี้จึงว่าการที่ชีวิตของคนเราที่เราคิดว่า ตายแล้วก็เป็น
สุข ตายแล้วก็ดี มันดีอยู่กับบุคคลที่ได้ทำบุญทำกุศลไว้ ได้ทำ
ทานไว้ สะสมบุญกุศลไว้ แต่บุคคลผู้ใดไม่ได้สะสมให้ทานไว้ ก็
ไม่ได้สร้างบ้านไว้ ก็ไม่ได้อยู่ ไม่ได้ทำอะไรก็ไม่ได้ เพราะว่า
สมบัติทางนอกนั้นในโลกหน้านั้น ไม่มีการชอกันกิน แบ่งกันกิน
ปันกันอยู่อย่างที่มีมนุษย์ของพวกเราทั้งหลายอย่างนี้เป็นต้น เหตุ
นั้นพระพุทธเจ้าจึงให้พากันตั้งแต่ละคนๆ รีบทำสร้างบุญสร้าง
กุศล ศิลไม่มีก็ให้พากันรักษา ทานไม่มีก็ให้พากันบริจาค สิ่งใด
ไม่มีก็ทำ ที่อยู่ที่อาศัยไม่มี ก็สร้าง สร้างเสนาสนะอย่างนี้เป็นต้น
สร้างที่อยู่อาศัย ศาลาโรงเรือน

ที่พระพุทธเจ้ากล่าวว่า **อนวชฺชานิ กมฺมานิ เอตมฺมงฺคล**
มุตฺตมํ การทำที่ไม่มีบาป ไม่มีบาป มีแต่บุญ มีแต่คุณในโลกนี้
และโลกหน้าคือ อนวชฺชานิ กมฺมานิ เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ การทำ
ที่ไม่มีบาป มีแต่บุญ คือการให้ทาน รักษาศีล ๕ ศีล ๘ การเจริญ
กรรมฐานภาวนา ไหว้พระสวดมนต์เหล่านี้เป็นต้น อันนี้เป็น
มงคลและ เป็นผลที่เราได้รับผล อย่างที่พระพุทธเจ้าว่า กรรมที่
ไม่มีโทษ มีแต่ประโยชน์ในโลกนี้โลกหน้าคือขุดน้ำบ่อ ก่อศาลา
สร้างถนนหนทาง สร้างวัดวาอาราม ยินดีให้ทาน รักษาศีล ๕
รักษาศีล ๘ เจริญภาวนา ฟังเทศน์ฟังธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้า อันนี้เป็นมงคล เป็นบุญเป็นกุศลในโลกนี้โลกหน้า

เหตุนี้จึงว่า **ธมฺโม หเว รกฺกขติ ธมฺมจารี** ธรรมย่อม
รักษาผู้ประพฤติธรรม ผู้ใดประพฤติธรรม ปฏิบัติธรรม ธรรมก็
ย่อมรักษาบุคคลผู้นั้น เพราะพระธรรมนั้น ศีลรักษาตัวเรา ธรรม
ก็รักษาตัวเรา ผู้รักษาศีล ศีลก็รักษาเรา ผู้รักษาธรรม ธรรมก็
รักษาเรา เป็นของตอบแทนกันอย่างที่เรารู้กันอยู่ในขณะนี้ เรา
รักษาอันใด ปฏิบัติอันใดสิ่งนั้นก็ให้ผลความสุขแก่เราทั้งนั้น เหตุ

นั่นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงสอนให้พวกเราทั้งหลาย
อย่ามีความประมาท เพราะว่าชีวิตของเราทุกคนๆ เกิดมาแล้วก็
เดินเข้าไปสู่ความตาย ทุกชั่วโอง ทุกนาที ตายเข้าโลง อ้าปาก
หวอๆทุกคนๆ พ้นไปไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น เหตุนั้นจึงว่าอย่ามี
ความประมาทในชีวิต อย่ามีความประมาทในความไม่มีโรค
อย่ามีความประมาทอยู่ในความเพลิดเพลิด ว่ากินดีอยู่ดีแล้ว มี
บ้านดีแล้ว นอนดีแล้ว มีลูกดีแล้ว อย่างนี้เป็นต้น

สุดท้ายก็ไม่ได้พึ่งพาอะไรสักอย่าง มีลูกก็พึ่งไม่ได้ มีหลานก็
พึ่งไม่ได้ มีอะไรก็พึ่งไม่ได้ทั้งนั้น เหมือน **นางปฎาจารามหา**
เศรษฐี เมืองพาราณสีนั้นนะ นางปฎาจาราเมืองพาราณสีนั้น
เป็นรูปงาม รูปงามที่สุด แต่ว่าสุดท้ายพ่อจัดแต่งงานให้เศรษฐี
เหมือนกัน มันไม่เอา มันไปรักคนใช้ ไปติดเอาคนใช้ ชอบคนใช้
อย่างนี้เป็นต้น สุดท้ายก่อนจะออกไปจากเมือง มันก็เอาขี้ดิน
หม้ออะไรมาทาตัว จนเขาไม่รู้ ลักออกไปกับชายขู้ คือคนใช้
นั่นเอง ไปอยู่บ้านนอก

สุดท้ายไปแล้วก็มีลูก มีลูกขึ้นมาจะมากลอดในบ้าน แต่ว่า
ผัวไม่ให้มา อย่างนี้เป็นต้น คนที่หนึ่งก็ไม่ให้มา คนที่สองก็จะมา
คลอดอีก มันก็ลักมา ผัวมันก็ตามมา ตามมาวันนั้นฝนตกพอดี
จะข้ามน้ำ ค่ำแล้วพอดี ฝนตกน้ำเพียงครึ่งแข้ง หาที่นอนไม่ได้
ผัวก็หาที่นอนอันสูงๆ เดินไปหาที่นอนสูงๆ ไปเหยียบบงูเข้า งูกัด
ตายพอดี งูกัดตาย สุดท้ายต่อมาแกก็คลอดลูกคนเดียว คลอด
ลูกคนเดียวแล้วก็สุดท้าย แจ้งมาแล้ว สว่างมาแล้วก็เอาลูกข้าม
น้ำ เอามานอนเบาะไว้ แบไว้ อยุริมฝั่งนะ ดินกระแต่่วๆอยู่นั้น ใต้
คนที่สองนั้นให้รอ นี่กำลังเดินข้ามน้ำมาเอาลูกคนที่สอง มี
เหยี่ยวมันก็มาเห็นเด็กมันดินอยู่นั้นนะ มันนึกว่าแมลง บินฉาบ
เอาไปกินซะ ก็ไล่ ลูกชายก็นึกว่าแม่ให้มาเอา กระโดดไปเลย
ไหลน้ำตายไปเสีย ผัวก็ตาย ลูกก็ตายทั้งสองคน

เดินทางมา จะมาพึ่งพ่อแม่เมืองพาราณสี พอตีพวกพ่อค้า
เดินผ่านมาพอดี เศรษฐีเมืองพาราณสีนั้นนะ เกิดไฟไหม้ ไฟไหม้
ลมพัด ตายหมด บ้านก็หมด พ่อแม่ตายหมด นางปฎาจาราเป็น

ลมเลย หาที่พึ่งไม่ได้ เป็นลมเลย ลืมเนื้อลืมตัว แก้วฟ้าเลย เป็นผี
บ้าละคราวนี้

อันนี้เห็นว่า ชีวิตของคนเราน่ะเป็นอย่างเนี่ย จะเป็นเศรษฐกิจ
มหาเศรษฐกิจ ถึงขนาดไหนนะ มันก็บ่พ้นความแก่ ความเจ็บ
ความตาย ความทุกข์ความยากไปได้ ก็กิเลสตัณหาพาทุกข์ พา
ยาก พาลำบากให้มัน ทางพระพุทธศาสนาจึงให้พากันพึ่งเทศน์
ฟังธรรม รักษาศีล ภาวนา แก้ปัญหาชีวิตของเรา ไม่มีความ
ประมาท บุคคลนั้นเมื่อไม่มีความประมาท ไม่ขาดปัญญา ก็เป็น
คนมีสติปัญญาไปดี อันนี้เป็นต้น

ถ้าไม่มีปัญญาก็ดังนางปฎาจารย์นั้นแหละ เป็นผีบ้า บ่นไปๆ
พอดีไปเมืองสาวตถิ พระพุทธเจ้ากำลังเทศน์อยู่ตอนกลางวัน
มันก็เข้าไปหา เดินเข้าไปเขาทำอะไร ไม่มีผ้าถุง เข้าก็ไล่ บอก
ไม่ให้เข้าไปใกล้ คนผีเปลือยนะ พระพุทธเจ้าก็ห้ามบอกว่า ปฎา
จารย์ก่อน มาหาเราตถาคต สะดุ้งเลยบัดนี้ เอ๊ะ พระพุทธเจ้าบ่
รู้เคยเห็นหน้า รู้จักชื่อของเรา สะดุ้งเลยบัดนี้ “ปฎาจารย์ ลูกรัก”
ท่านก็ว่าหละ (หัวเราะ) คือเป็นลูกชะ ยินดีพอใจ ก็คลานเข้ามา

นั่งฟังเทศน์พระพุทธเจ้า แต่ว่ามองดูเจ้าของนี่ ไม่มีผ้าห่ม ก็เลย
นั่งโยงโย่คิด วันนี้ สุดท้ายพระพุทธเจ้าว่า ผู้ใดมีผ้าซ้อน ให้
นางปฐาจาราให้มันห่มด้วย คนใดมีผ้าซ้อนก็เอามาห่ม ฟังเทศน์
จบเป็นพระโสดาพอดิ ได้พระโสดาก็เลยพันทุกข์พันภัย พันทุกข์
พันภัยแล้ว ไม่ได้ทุกข์ยากลำบาก ต่อมาก็ได้เป็นพระอรหันต์ ก็
เลยพันทุกข์พันภัย บ่ได้มาทุกข์ยากลำบากแล้วร้องห่มร้องให้

อันนี้เห็นว่ากิเลสตัณหาพาทุกข์พายาก กิเลสตัณหาพาทุกข์
ทรมาน ฉะนั้นจึงว่าผู้ใดเมา มีความประมาทดังที่กล่าวแล้วก็ไม่
มีหนทางที่จะพันทุกข์ มีที่พึ่งได้ ฉะนั้นพวกเราทั้งหลายเกิดมาใน
ชาตินี้ มีโชคดี มีลาภดี มีวาสนาดี ได้มาพบปะพระพุทธศาสนา
คำสอนพระพุทธเจ้า ได้มีศรัทธา มีความเชื่อ ความเลื่อมใส ยินดี
ในการให้ทาน ยินดีในการรักษาศีล ยินดีในการฟังเทศน์ฟังธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า อันนี้เป็นคนโชคลาภดี ดีกว่าเศรษฐี
มหาเศรษฐี ร้อยเท่าพันทวี

เศรษฐีครึ่งพระพุทธเจ้าก็ดี ปัจจุบันก็ดี ถ้าตายเป็นเปรตเป็น
ผี เพราะเป็นผีบ้า สมบัติบ้านะฆ่าเจ้าของ ว่าสมบัติของเรา ที่

จริงก็กระดาศแห่ๆ ของภายนอก รูปร่างกายของเราเกิดมาแห่ๆ
ก็ยังไม่ได้ เกิดมาแห่ๆก็ยังไม่ได้ พ่อแม่รักษาเกือบตาย ทุกข์
ยากลำบาก มันยังไม่ได้ซักอย่าง รูปร่างกายเนี่ย ไปหลงสมบัติผี
บ้าอยู่ภายนอก ฆ่ากันตีกัน วุ่นวายอยู่เนี่ย พระพุทธเจ้าจึงว่า
สมบัติบ้า (หัวเราะ) โภคทรัพย์ ฆ่ากันบ่แล้วซักที

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าว่า สมบัตินี้เป็นสมบัติภายนอก หา
ความสุข ความเจริญไม่ได้ มีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน เหตุ
นั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนให้หาอริยทรัพย์ คือบุญกุศลคุณความดี
จึงมีความเจริญต่อไป เหตุนั้นจึงว่า พวกเรามีไซคติ มีวาสนาดี
ได้เกิดเมืองไทย มีพระพุทธศาสนา มีพระเจ้าพระสงฆ์ มีครูบา
อาจารย์แนะนำพร่ำสอน ซี่ช่องบอกทางแนวทางปฏิบัติศีลธรรม
กรรมฐานให้

ในยุคนี้ก็มีหลวงปู่มั่น ร.๔ พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นผู้
ปฏิบัติศีลธรรมกรรมฐาน บวชอยู่ ๒๗ ปี พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
แต่ว่าต่อมากรีชกาลพระนั่งเกล้านั้นก็ตายนะ เค้าก็ร้องขอให้ไป
ครองราชย์ ลาสึกขาไปครองราชย์ พระองค์ก็ตัดสินไป

ครองราชย์อยู่ ๑๔ ปี พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้นนะ ๔๗ ปีก็ไป
ครองราชย์อยู่ ๑๔ ปี ก็ครบ ๖๐ ปีพอดี เพื่อนก็ออกบวชต่อ บวช
นุ่งขาว อันนี้เพื่อนว่าพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้นนะเป็นผู้ที่ ต่อมา
ก็มีครูบาอาจารย์ เจ้าคุณอุบาลี หรือหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์
ปฏิบัติศีลธรรมกรรมฐานภาวนา มีผู้แจ้งแสงสว่าง ผู้คนทั้งหลาย
ก็มีความเชื่อความเลื่อมใส ปฏิบัติศีลธรรมกรรมฐานภาวนา
บางคนนั่งภาวนาก็ได้ฌาน ได้สำเร็จเป็นพระโสดา สกิทาคาก็มี
ได้สำเร็จ ได้ความเยือกเย็นมากมายกายกอง อย่างนี้เป็นต้น

จนได้เป็นเศรษฐีก็มีหลายคน ที่อุปัฏฐาก ยากจน
ยกตัวอย่างเช่นว่า แม่แสง สันกำแพง เมตตาหรือแม่ยายของ
ทักษิณ แม่แสงสันกำแพง แต่ก่อนก็ไม่รวยหรอก ต่อมาก็
อุปัฏฐากให้ทาน รักษาศีล ภาวนา พร้อมด้วยทำมาค้าขายด้วย
รวยได้เป็นเศรษฐีสันกำแพง สุดท้ายก็ลูกชาย หลานชายก็ได้สืบ
จนได้เป็นเศรษฐีกับเขาอีก อันนี้เพื่อนบอกบุญ เพื่อนว่า บุญมันค่า
จนอุดหนุนไว้อย่างนี้ เหตุนี้จึงว่า บุญนี่เป็นนำมาซึ่งความสุข
บุญนี่นำมาซึ่งความเจริญ

แต่บุคคลส่วนมากประมาทบุญ มัวเมาบุญ เมาอยู่ในกาม
เมาอยู่ในกินนั่นแหละ หาว่าอันนั้นมีความสุข ที่จริงๆมันนรกแท้
แต่มันมืด มันเป็นนรกเพราะกาม หลงกามหลงกินเนี่ยแหละ
หลงกามหลงกิน ฆ่ากันทุกวัน นี่ก็เพราะหลงอยู่ในกาม หลงอยู่
ในกินนั่นเอง มีดมนอนธกาล แย่งกันกิน ชีวิตของคนเรานี่แย่ง
กันกิน แย่งกันอยู่ แย่งกันกิน แย่งดินกันอยู่ แย่งสู้กันสวาท แย่ง
อำนาจกันเป็นใหญ่ เอาแล้วฆ่ากัน ตีกัน แย่งกัน เป็นสงคราม
เดือดร้อน อันนี้เห็นว่าชีวิตของเราเปรียบเหมือนสัตว์ กัดกันขบ
กัน ตีกันฆ่ากัน จึงได้ว่า **มनुสสตีรัจฉานโน** ไม่ใช่**มनुสสเทโว**
มनुสสภูโต

มनुสสภูโต ตีมีเมตตาท่อกันและกัน ปั่นกันอยู่อยู่กับกินกัน
ใช้ มันก็ได้ความสุข ถ้า**มनुสสตีรัจฉานโน** **มनुสสเปโต** หละแย่งกัน
แล้วคราวนี้ แย่งสมบัติ แย่งกันอยู่กันกิน แย่งดินกันอยู่ ฆ่ากันใน
เรื่องที่ดินนั่นนะ ปีนึงก็หลายสิบ เนี่ยมันแย่งกัน ชีวิตของคนเรา
จึงว่าชีวิตของมนุษย์มนา พระพุทธเจ้าว่าสมบัติบ้า ก็บ้าจริงๆนั่น
แหละ แต่ว่าเจ้าของไม่ว่าบ้าหรอก ว่าโลภ ว่าโกรธ ว่าหลง ว่ารัก

ว่าซัง ว่ายิด ว่าถือ อย่างนี้เป็นต้น ไฉน มันก็เต็มอยู่ในตัวนี้แหละ
(หัวเราะ)

เหตุนี้จึงได้ทุกข์ยากลำบากเพราะว่าสมบัติอันนี้บุคคล
บ่มีการให้ทานรักษาศีล จึงมีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนใน
ชาตินี้และชาติหน้า ตายไปแล้วก็เป็นทุกข์อีก ตายไปเป็นเปรต
เป็นผี ก็เป็นทุกข์อีกอย่างทีกล่าวแล้วแหละ ไม่ใช่มีความสุข
บุคคลบ่ได้สร้างไว้ก็ เฮอะ น่าสงสาร น่าสงสาร

ฉะนั้นเหมือนโกเอนนั้นนะ โกเอนก็ไม่ได้สร้าง ไม่ได้ทำ
สุดท้ายก็ไปรู้ก็เลยมาสร้างทีหลัง มาบวชเรียนเขียนอ่านทีหลัง
มารักษาศีล ๘ ให้ทาน รักษาศีล ๘ ทีหลัง ฟ้นมาจากนรกแล้ว
จะมาเกิด ฟ้นขึ้นมาแล้วก็มาสละชีวิตออกบวชแล้วก็มารักษาศีล
๘ ให้ทาน รักษาศีล ภาวนาจนหมดลมหายใจอย่างนี้เป็นต้น อัน
นี้ก็เพราะไปรู้ไปเห็นมา เป็นของจริง ที่คนเราเข้าใจว่าสวรรค์มี
จริง ถ้าสวรรค์มีจริงแต่บุคคลที่ภาวนาก็ไม่รู้ ดังทีกล่าวแล้วนะ
ถ้ารักษาศีล ภาวนาจะรู้ว่าสวรรค์มันอยู่ที่ไหน มันขึ้นมาอย่างไร

ถ้าจิตสงบ เป็นสมาธิแล้วจะรู้ สวรรค์มีที่ไหน นรกมีที่ไหน อยู่ที่
ไหนใกล้ไกลดูได้ ถ้าไม่ภาวนาก็ไม่รู้หรอก

ที่มา: <https://youtu.be/M4ETmmQk3J0>